

каквото стане съ жена ми и детето ми, такова нека стане и съ мене". Това като каза, затвори следъ мене вратата, а азъ избѣгахъ подиръ опълченцитѣ измежду куршумитѣ идящи отъ дветѣ противоположни страни, които се кръстосаха и злокобно свирѣха.

Да видимъ сега какво е станало у дома следъ моето заминаване, споредъ както отпосле ми го е разказвала майка ми. Семейството ни се състоеше отъ баща ми Киро Хаджи Ивановъ, тогава на 63 год., майка ми Хаджи Параскева (по баща Хаджи Георгова) на 59 год., сестра ми Анка на 24 год., омъжена за Христо Генчевъ, братъ ми Иванъ на 20 год., азъ на 18 год., братъ ми Стефанъ на 16 год., и сестриното ми дете Кирилъ на 2 год.. Споменахъ вече, че братъ ми Стефанъ бѣше при свои другари, съ които е избѣгалъ, а за себе си изложихъ вече по кой начинъ избѣгахъ. Всички други останаха у дома. При наплива на турскитѣ войски въ нашата махла (Хамидъ-факж-махлеси), се втурнали заедно съ тѣхъ и мѣстнитѣ турци да грабятъ и да изтрѣбватъ българските население. Турскитѣ войници разбили нашитѣ пѣтни врата и навлезли въ дворътъ. Никой не имъ се съпротивлявалъ. Всички се изпокрили, чуждитѣ даже се затворили въ нашитѣ стаи, като оставили зетя ми и майка ми вънъ. При нахълтането на турцитѣ у дома, майка ми забелѣжила, че тѣхъ ги води единъ Ст. Загорски турчинъ, много добре намъ познатъ. Заслужва да кажа за него нѣколко думи.

Въ махлата Св. Димитъръ, близо до зеленчуковитѣ градини, ние имахме една воденичка и при нея два бакалски дюкени и една налбанница. Тази последната държеше подъ наемъ отъ много години единъ почтенъ турчинъ, за когото баща ми имаше много добро мнение, считаше го за приятель. Той ходи на Мекка, стана хаджия и ни донесе отъ тамъ подаръци. Този именно турчинъ билъ на чело на турскитѣ войници и мѣстни турци, които навлѣзли първи у дома. Майка ми твърдѣше, че той ги е довелъ съ зла умисълъ. Азъ и сега съмъ въ недоумѣние за неговитѣ намѣрения. Искане ми се да вѣрвамъ отъ една страна, че той може би е искалъ да засвидетелствува своята благодарностъ и е дошелъ да предотврати съ влиянието си всѣка напасть, която би ни сполетѣла, но не е успѣлъ, или пъкъ отъ друга страна е искалъ да докаже вѣрността на поговорката — „на турчина до стлука е на колѣното“.

Турскитѣ войници заловили най-напредъ зетя ми. Искали му пари. Той ги въвелъ въ стаята си и имъ далъ всичко, което ималъ, а той имаше доста пари, понеже бѣше работилъ въ Букурещъ 13 години като тютюнджия и току що бѣ се прибралъ въ родния си градъ и оженилъ. При излизане отъ стаята, застреляли го до вратата. Баща ми билъ заловенъ надвечеръ въ избата и смъртно раненъ сж го видѣли

